

[Egon Jensen.]

var et spørgsmål om afgift på de meget dyre både, det var ikke et spørgsmål om at tvinge den jævne mand til at sælge sin båd eller lade være med at bruge den. Det var et spørgsmål af mere psykologisk og økonomisk art, men nok af begrænset rækkevidde.

Vi vil medvirke i et positivt udvalgsarbejde, men vi kan forsikre regeringen og finansministeren om, at når og hvis dette forslag kommer til anden behandling, vil hverken finansministeren eller statsministeren kunne kende forslaget igen.

Gøde (FP):

Det er noget ret nyt, at jeg må starte med at sige, at jeg er 99 pct. enig med socialdemokratiet; der er kun lige den lille velvilje over for på en anden måde at lægge afgifter på folks hobby, som jeg ikke kan tilslutte mig.

Der kan måske være grund til at slå det fast endnu en gang ud fra princippet, at god gerning ikke kan gøres for tit, at fremskridtspartiet vil ikke være med til skatteforhøjelser, og vi vil da slet ikke være med til at opfinde nye skatteobjekter, heller ikke når det kaldes besparelser. Vi vil ikke være med til nogen af den slags skatteforhøjelser eller til opfindelse af nye skatteobjekter, så længe vi er i stand til at anvise besparelser på finansloven, og vi er, så vidt jeg kan regne ud, i stand til at anvise besparelser, der nogenlunde i kroner og øre svarer til 1.000 gange denne lystbådeafgift.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at der er da noget godt i dette forslag. For det første har regeringen jo lyttet til de nyere toner om genbrug. Det er jo et forsøg på genbrug, dette her, ganske vist et fantastisk mislykket forsøg på genbrug. Jeg har forsøgt at efterspore, hvor dette forslag egentlig kommer fra, og jeg tror nu ikke, at hr. Egon Jensens oplysninger om paterniteten er rigtige. Så vidt jeg har kunnet finde ud af det, er der tale om et forslag, som i sin tid blev overvejet af SF for 7-8 år siden og kasseret, fordi det ikke duede. Så må finansministeren altså have fundet det derovre i finansministeriets store papirkurv, og jeg synes faktisk, det er uheldigt, hvis venstre begynder at mene, at de er i stand til at bruge lovforslag, som end ikke SF har været i stand til at bruge.

Så er der en anden god ting i det. Man kan sige meget om dette lovforslag, men man har i hvert tilfælde ikke tilstræbt den omkostnings- og administrationskrævende millimeterretfærdighed; det er ikke engang retfærdighed i meter, og jeg går ud fra, at når man har tilsidesat det sædvanlige ønske om millimeterretfærdighed, er det ud fra ønsket om at opnå administrative besparelser, og det er da et synspunkt, som vi virkelig kan tilslutte os.

Efter nu at have konstateret regeringens opfattelse på dette punkt, må vi alvorligt overveje at genfremsætte vores forslag fra sidste folketingssamling om begrænsning af skattesagernes antal.

Så er der en god ting mere at sige om dette lovforslag, og det er jo nok det bedste; det er, at forslaget ikke kan vedtages.

Bortset fra det er der visse rekorder i forslaget. Jeg vil mene, det er hidtidig rekord med hensyn til principløshed, medmindre man da nu har sat misundelsen op til at være det højeste princip for lovgivningen her i landet. Man har nogle gange set udtalelsen om, at der er folk, der køber båd og trækker renter fra på selvangivelsen og derfor sparer skat. Ja men det er uheldigt, det er da fuldkommen rigtigt, men det, der er galt dér, er da hverken lystbådene eller folks lyst til at sejle, det er da ganske enkelt, at indkomstskatten er alt, alt, alt for høj.

Så krænker det princippet om ikke at træde velerhvervede rettigheder alt for voldsomt under fode. Alle disse mennesker, som for de sørgelige rester, finansministeren har efterladt dem af deres indkomst, har sparet sammen til at købe en båd, skal nu efter forslaget belægges med en skat, der gør det umuligt for mange at beholde båden, og for en bunke mennesker, der havde lyst til at få en båd, men ikke har fået det endnu, virker forslaget prohibitivt, altså som et forbud imod at have båd. Det kan egentlig forekomme noget mærkeligt, at man i Danmark vil forsøge at gøre sejlsport til en overklassesport i betragtning af, at vi har 7.700 km, så vidt jeg husker, kystlinje, og i betragtning af fædrelandssangens ord om danskens vej til ros og magt.

Derudover er det vel også i strid med hidtidig lovgivningspraksis, at man, når man mangler lidt penge, kaster sig over en mino-